

NORA
ROBERTS
Winterparadijs

Vertaling Ans Kamstra en Els Papelard

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 1986 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Home for Christmas*
Copyright herziene Nederlandse vertaling: © 2006 HarperCollins Holland
Vertaling: Ans Kamstra
Copyright © 1983 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *This Magic Moment*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2005 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0901 8
ISBN 978 94 027 6308 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie november 2021

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Thuis met kerst

Hoofdstuk 1

In tien jaar kan er veel veranderen. Daar rekende Jason Law op. Tijdens de vlucht vanaf Londen en op de lange slingerweg van Boston richting noorden, naar Quiet Valley in New Hampshire – 326 inwoners, althans toen hij er tien jaar geleden was weggegaan – had hij eraan moeten denken hoe anders alles zou zijn. Zelfs aan een achteraf gelegen plaatsje in New England kon een decennium niet ongemerkt voorbijgaan. Er waren mensen gestorven, kinderen geboren. Huizen en winkels zouden in andere handen zijn overgegaan, of bestonden misschien helemaal niet meer.

Voor de zoveelste keer sinds Jason had besloten een bezoek aan zijn geboortedorp te brengen, voelde hij zich belachelijk. Het was ten slotte best mogelijk dat hij niet eens zou worden herkend. Bij zijn vertrek was hij een opstandige twintigjarige in afgedragen jeans geweest. Inmiddels was hij een volwassen man, een man die had geleerd zijn opstandigheid te vervangen door zelfvertrouwen en succes.

Nog altijd was hij slank. Zijn kleding, op maat gemaakt in Savile Row in Londen en op Seventh Avenue in New York, zat hem als gegoten. Wat dat betreft was hij totaal veranderd in die tien lange jaren. Van een wanhopige tiener die wilde slagen in het leven was hij een evenwichtig man geworden die zijn doel had bereikt.

Uiterlijk in ieder geval. Innerlijk was hij in veel dezelfde gebleven. Was hij nog altijd op zoek naar zijn wortels, naar een eigen plek. Vandaar dat hij nu op weg was naar Quiet Valley.

De weg kronkelde zich door de bossen, berg op, berg af, net als toen hij per Greyhound in tegenovergestelde richting was gereden. De grond was bedekt met sneeuw, op vlakke stukken een gladde laag, op rotsblokken slordige hopen. Het zonlicht weerkaatste op de witte massa die zich aan de kale boomtakken had gehecht. Had hij dit alles gemist?

Eens had hij een winter doorgebracht in de Andes. Tot aan zijn middel had hij er door de sneeuw moeten ploeteren. Een andere winter had hij puffend van de hitte in Afrika doorgebracht. De jaren regen zich aaneen, vloeiden in elkaar over, maar merkwaardig genoeg herinnerde hij zich haarscherp waar hij de afgelopen tien jaar met Kerstmis was geweest, hoewel hij het nooit echt had gevierd. Niet hier. Niet thuis.

De weg werd smaller, maakte een ruime bocht. Hij zag de bergen, bedekt met sparren, wit bepoederd. Ja, hij had dit alles gemist.

Verblindend scheen de zon op de sneeuwhoppen; hij zette zijn zonnebril beter op zijn neus, minderde vaart en stopte in een opwelling. Toen hij uitstapte, veroorzaakte zijn adem condenswolkjes. Zijn huid prikte van de kou, maar hij knoopte zijn jas niet dicht en haalde evenmin zijn handschoenen te voorschijn. Hij moest hem voelen, die kou. Inademen.

Het inademen van de ijzige lucht was hetzelfde als het inademen van duizenden fijne naaldjes. Jason liep naar de top van het klif, vanwaar hij een onbelemmerd uitzicht op Quiet Valley had.

Hij was er geboren en getogen. Hij had er kennisgemaakt met verdriet – en hij was er verliefd geworden. Zelfs van verre kon hij haar huis onderscheiden. Nee, het huis van haar ouders, hield hij zich voor terwijl de bekende woede in hem op-

welde. Zij woonde nu ergens anders, met haar man en haar kinderen.

Onwillekeurig balde hij zijn vuisten; toen hij het merkte, ontspande hij zijn handen. In de achter hem liggende tien jaar had hij het onderdrukken van emoties tot een ware kunst ontwikkeld. Kon hij het in zijn werk – het schrijven over hongersnood, oorlog, menselijk lijden – dan kon hij het ook in zijn privéleven. Zijn gevoelens voor Faith waren de gevoelens van een jongen geweest. Nu was hij een man, en evenals Quiet Valley vormde Faith maar een deel van zijn jeugd. Hij had meer dan achtduizend kilometer gereisd om dat te bewijzen.

Jason draaide zich om, stapte weer in en begon aan de afdaling naar Quiet Valley. Vanuit de verte zag het dorp eruit als een kerstkaart; wit en knus lag het tussen de bergen genesteld. Naarmate Jason dichterbij kwam, werd het minder idyllisch en werkelijker.

Van sommige huizen aan de rand van het dorp was de verf verbleekt en dof. Hekjes bogen door onder de sneeuw. Hij zag woningen op plekken waar vroeger landerijen waren geweest. Veranderingen. Maar daar had hij immers op gerekend?

Uit de schoorstenen steeg rook omhoog. Honden en kinderen dolden door de sneeuw. Een blik op zijn horloge vertelde hem dat het half vier was. De school was uit, en hij was vijftien uur onderweg geweest. Het zou verstandig zijn om na te gaan of de Valley Inn nog bestond, en zo ja, om er een kamer te reserveren. Zou het hotel nog steeds eigendom van de oude Mr. Beantree zijn?

Onwillekeurig glimlachte hij; hij zou niet weten hoe vaak Beantree hem had gewaarschuwd dat het nog eens slecht met

hem zou aflopen. Een Pulitzerprijs en een Overseas Press Award bewezen dat zijn voorspelling niet was uitgekomen.

De huizen stonden nu dicht op een rij; hij herkende ze zonder mankeren. Het huis van de Bedfords, dat van Tim Hawkin en dat van de weduwe Marchant. Bij het naderen van het goed onderhouden blauwe houten huis van de weduwe minderde Jason opnieuw vaart. Ze had het geen andere kleur gegeven, zag hij, en dat deed hem plezier. De oude spar in de voortuin was al getooid met felrode strikken. De weduwe was altijd aardig voor hem geweest. Nooit zou hij vergeten hoe vaak ze chocolademelk voor hem had gemaakt, hoeveel uren ze had zitten luisteren naar zijn verhalen over de verre reizen die hij later wilde maken, de steden waar hij van droomde. Bij zijn vertrek was ze al in de zeventig geweest, maar ze was een telg uit een sterk geslacht. Wie weet leefde ze nog, vulde ze geduldig het houtfornuis in de keuken bij, onderwijl luisterend naar Rachmaninoff.

De dorpsstraten waren schoon en netjes. De mensen in New England waren praktisch ingesteld en, dacht Jason, even onverwoestbaar als de rotsbodem waarop ze zich hadden gevestigd. Het dorp was niet zó sterk veranderd als hij had verwacht. De ijzerwareenzaak van Railings op de hoek van de hoofdstraat, het postkantoor niet veel groter dan een garage.

Uit zijn kindertijd herinnerde hij zich dat met kerst tussen de lantaarnpalen langs de hoofdstraat altijd een rode slinger werd opgehangen, en die slinger hing er warempel ook nu weer. Voor het huis van de Litners was een stel kinderen een sneeuwpop aan het maken. Wat voor kinderen, van wie? Jason probeerde te midden van die kleine, in het rood gehulde kabouters een bekend gezichtje te onderscheiden. De kinderen van Faith konden er immers ook bij zijn!

De woede keerde terug; hij wendde zijn blik af.

Het uithangbord van de Valley Inn was overgeschilderd, maar voor de rest was het stenen, twee verdiepingen tellende gebouw nog precies eender. Het pad naar de deur was geveegd; uit beide schoorstenen kringelde rook. Eerst had hij echter iets anders te doen – iets wat hij, naar hij aldoor had geweten, móest doen. Hij had de hoek om kunnen slaan, de straat uit kunnen rijden, en dan had hij het huis gezien waarin hij was opgegroeid. Dat deed hij echter niet.

Aan het einde van de hoofdstraat zou een aardig wit huis staan, groter dan de meeste woningen in Quiet Valley. Het had twee erkers en een veranda aan de voorzijde. Daar had Tom Monroe zijn bruid naar toe gehaald. Een verslaggever van Jasons kaliber wist immers hoe hij aan dergelijke inlichtingen moest komen. Misschien had Faith kanten gordijnen opgehangen; die wilde ze altijd zo graag hebben. Tom zou zo'n mooi porseleinen theeservies voor haar hebben gekocht, waar ze een zwak voor had. Tom had haar alles gegeven wat haar hartje begeerde.

Was ze met hem getrouwd, dan had ze een koffer gekregen, plus hotelkamers in ontelbare steden. Maar daar had ze niet voor gekozen.

Nooit, zo ontdekte hij, zou hij het kunnen aanvaarden. Tien jaar geleden niet, nu niet. Terwijl hij langs de stoeprand parkeerde, dwong hij zich kalm te blijven. Eens waren Faith en hij goede vrienden geweest, en een korte tijd zelfs minnaars. Sedertdien had hij andere geliefden gehad, en zij had een man. Maar hij herinnerde zich haar zoals ze op haar achttiende was geweest – lief en gevoelig, snel in vervoering. Ze had met hem mee willen gaan, maar dat had hij niet gewild. Ze had beloofd op hem te wachten, maar dat had ze niet gedaan.

Met een diepe zucht stapte hij uit.

Het was een mooi huis. In de erker aan de straatkant stond een kerstboom waarvan het groen vrijwel schuil ging onder de versierselen. Bij donker zou hij glinsteren en stralen als een sprookjesboom. Dat wist hij gewoon, omdat Faith altijd rotsvast in sprookjes had geloofd. En in wonderen.

Op het trottoir werd het hem bang te moede. Hij had oorlogen verslagen, hij had terroristen geïnterviewd, maar nooit had hij die martelende angst ondervonden die hij nu ondervond, hier op een besneeuwd trottoir voor een maagdelijk wit huis met hulststruiken naast de deur.

Hij kon rechtsomkeert maken, besepte hij. Terugkeren naar het hotel of eenvoudig het dorp uit rijden. Hij hóefde haar niet terug te zien; ze was uit zijn leven verdwenen. Toen zag hij dat voor de ramen kanten gordijnen hingen. De oude wrok, even onontkoombaar als angst, stak de kop op.

Terwijl hij op het huis toe liep, vloog een meisje de hoek om, een goed gemikte sneeuwbal te vlug af. Ze liet zich voorover in de sneeuw ploffen, rolde een keer om haar as en sprong weer op. Het volgende moment was ze druk bezig een sneeuwbal in de richting van haar belager te smijten.

‘Je bent een sukkel, Jimmy Harding!’ Terwijl ze zich triomfantelijk omdraaide, botste ze pardoes tegen Jason op. ‘O, sorry!’ Lachend keek ze naar hem op, onder de sneeuw.

Jason slikte krampachtig. Ze was het evenbeeld van haar moeder. Het bruine haar dat onder haar muts vandaan kwam, viel tot op haar schouders. Haar driehoekige gezichtje werd beheerst door grote blauwe ogen, waarin een eigen soort humor scheen te glinsteren. Het was echter haar glimlach die hem de adem benam. Leuk hè, zei die glimlach.

Ontdaan deed hij een stap achteruit.

Het meisje klopte zich af en nam hem onderzoekend op. 'Ik ken u niet.'

Jason stopte zijn handen in zijn zakken. Ik jónu wel, dacht hij. Hij hervond zijn stem. 'Nee. Waar woon je? Hier?'

'Ja, maar de winkel is opzij.' Met een doffe plof belandde een sneeuwbal voor haar voeten. Verveeld trok ze een fijngetekende wenkbrauw op. 'Dat is Jimmy weer,' zei ze op de toon van een vrouw die het over een lastige aanbieder heeft. 'Die kan niet mikken. De winkel is opzij,' herhaalde ze, alweer driftig bezig sneeuwballen te kneden. 'Loop maar gewoon naar binnen.'

Met in elke hand een wit projectiel rende ze weg. Jason voorzag dat Jimmy het moeilijk zou krijgen.

De dochter van Faith. Hij had niet gevraagd hoe ze heette, stond op het punt haar terug te roepen. Maar wat kon het hem feitelijk schelen? Hij bleef maar een paar dagen in het dorp, daarna moest hij aan zijn volgende opdracht beginnen. Hij was niet meer dan een passant die het verleden wilde uitwissen.

Langzaam liep hij om het huis heen. Hoewel hij er geen idee van had wat voor soort winkel Tom dreef, vond hij het verstandig om eerst hem op te zoeken. Hij verheugde zich er bijna op.

De kleine werkplaats die hij min of meer had verwacht, bleek een miniatuur Victoriaans huisje te zijn. In de sleet bij de ingang zaten levensgrote poppen met luifelhoeden, gehuld in capes en knooplaarzen. Boven de deur hing een handgeschilderd bord. 'Het Poppenhuis' stond er op. Jason duwde de deur open; binnen kondigde een koor van belletjes zijn komst aan.

'Ik kom zo bij u!'

Bij het horen van haar stem had hij een gevoel of de grond onder zijn voeten wegzonk. Hij was ertegen bestand, hield hij

zich voor. Hij zou ertegen bestand blijken te zijn omdat er niets anders op zat. Terwijl hij zijn zonnebril in zijn zak stopte, keek hij rond.

De winkel was ingericht als een gezellige salon. Poppen in alle vormen, maten en stijlen zaten op minatuurstoeltjes, op krukjes, op planken, in kasten. Op een schommelstoeltje voor een kleine open haard, waarin een echt vuur brandde, prijkte een grootmoederpop. Ze had een kanten mutsje op, ze had een kanten schortje voor en ze was zo levensecht, dat Jason wachtte tot ze haar schommelstoel in beweging zou zetten.

‘Het spijt me dat ik u even moest laten wachten.’ Met een porseleinen pop in de ene en een bruidssluier in de andere hand verscheen Faith in de deuropening. ‘Ik was net bezig om –’ Ze zweeg abrupt; de sluiers zweefde uit haar hand en danste geluidloos naar de grond. Het bloed trok uit haar gezicht weg, waardoor haar blauwe ogen deste groter leken. Van schrik, of om zich te verdedigen, drukte ze de pop tegen haar borst. ‘Jason.’

Hoofdstuk 2

Zoals ze daar op de drempel stond, beschenen door het vale winterse licht dat door de raampjes naar binnen viel, was ze knapper dan Jason zich haar herinnerde. Hij had gehoopt dat het anders zou zijn. Hij had gehoopt dat zijn fantasieën over haar even overtrokken zouden blijken als de meeste fantasieën waren. Maar daar stond ze, een vrouw van vlees en bloed en zo mooi, dat het hem de adem benam. Misschien juist daarom was zijn glimlach cynisch en zijn stem koel.

‘Hallo, Faith.’

Ze was niet in staat zich te verroeren, kon niet vooruit en niet achteruit. Net zoals zo vele jaren geleden zette hij haar voor het blok. Dat had hij destijds niet kunnen weten, en nu mócht hij het niet weten. Haar emoties, zo lang onderdrukt en geheim gehouden, zochten zich een uitweg. Onmiddellijk legde ze ze echter het zwijgen op. ‘Hoe gaat het?’ bracht ze uit, de pop nog steeds in de handen geklemd.

‘Uitstekend.’ Hij liep op haar toe. Hemel, wat deed het hem goed om te zien dat haar ogen nerveus heen en weer schoten. Hemel, wat was het een kwelling om te weten dat ze nog net zo rook als vroeger. ‘Je ziet er fantastisch uit.’ Het klonk onverschillig, onpersoonlijk.

‘Jij bent wel de laatste die ik hier had verwacht.’ Wel degene naar wie ze niet meer uitkeek. Vastbesloten zich te beheersen ontspande Faith haar handen. ‘Blijf je lang in het dorp?’

‘Een paar dagen. Ik had er opeens zin in.’

Ze lachte. Het klonk toch niet hysterisch? ‘Ja, echt iets voor

jou. We hebben veel over je gelezen. En gehoord. Je hebt dus alle landen, alle steden gezien waar je altijd naar toe wilde.’

‘Méér zelfs.’

Faith draaide zich om, zodat ze even haar ogen kon dichtknijpen en zichzelf in de hand kon krijgen. ‘Je bent zelfs voorpaginanieuws geweest – toen je die Pulitzerprijs kreeg. Mr. Beantree liep rond alsof hij je mentor was geweest. “Prima knaap, die Jason Law,” zei hij tegen iedereen die het maar horen wilde. “Altijd wel geweten dat hij het nog ver zou schoppen.”’

‘Ik heb daarnet je dochter gezien.’

Dat was haar grootste angst, haar vurigste hoop, de droom die ze jaren geleden had begraven. Terloops bukte ze zich om de sluier op te rapen. ‘Clara?’

‘Ja, buiten. Ze wilde een zekere Jimmy zijn vet geven, geloof ik.’

‘Ja, dat moet Clara geweest zijn.’

De glimlach verscheen even snel en even overrompelend als bij het kind.

‘Ze is vreselijk eerzuchtig,’ voegde ze eraan toe. Eigenlijk wilde ze zeggen, net als haar vader, maar dat durfde ze niet.

Er viel zoveel te zeggen, zoveel dat niet gezegd kon worden. Had Jason op dat moment een wens mogen doen, dan had hij gezegd: ‘Ik wil haar even aanraken.’ Haar één keer aanraken en terugdenken aan hoe het was geweest, tien jaar geleden...

‘Je hebt je kanten gordijnen, zie ik.’

Ze zou genoeg hebben genomen met ramen zonder gordijnen en met kale muren. ‘Ja, ik heb mijn kanten gordijnen en jij hebt je avonturen.’

‘En dit hier. Het Poppenhuis.’ Hij keek nogmaals rond.

‘Wanneer ben je ermee begonnen? Vind je het leuk om poppen te verkopen?’

Ze kon het wel aan, nam ze zich voor, dit ellendige onbenullige gekeuvel. ‘Bijna acht jaar geleden.’

Jason pakte een lappenpop uit een mand. ‘Bij wijze van liefhebberij?’ Toen hij opkeek, onderkende hij iets anders in haar ogen. Kracht.

‘Nee, het is mijn werk. Ik verkoop niet alleen poppen, ik repareer ze ook, en ik maak ze zelfs.’

‘Dus het is je werk.’ Hij legde de pop weg; zijn glimlach ontsproot beslist niet aan humor. ‘Ik kan me amper voorstellen dat Tom dat goed vindt. Dat zijn vrouw een winkel heeft, bedoel ik.’

‘Nee?’ Ze was gekwetst, zette de porseleinen pop op de toonbank en drapeerde de sluier op het blonde haar. ‘Je hebt altijd een scherpe geest gehad, Jason, maar je bent een hele poos uit het dorp weg geweest.’

Toen keek ze over haar schouder, en haar ogen waren niet nerveus of sterk meer. Ze stonden gewoon koel, afwerend. ‘Een hele poos. Tom en ik zijn al acht jaar gescheiden. Het laatste wat ik van hem heb gehoord, is dat hij in Los Angeles woont. Zie je, hij hield achteraf ook niet van dorpen – of van dorpsmeisjes.’

Jason kon wat in hem opwelde niet benoemen, dus duwde hij het weg. Bitterheid was eenvoudiger. ‘Dus kennelijk heb je misgegrepen, Faith.’

Ze lachte, maar in haar hand werd de sluier een verfrommeld propje tule. ‘Kennelijk.’

‘Je hebt niet op me gewacht.’ Het was eruit voor hij het kon verhinderen. Hij kon zichzelf wel slaan, en haar al net zo lief.

‘Je was weg.’ Ze keerde zich naar hem toe, vouwde haar handen.

‘Ik had beloofd dat ik zou terugkomen, of dat ik je zou laten overkomen zodra ik vaste grond onder de voeten had.’

‘Je hebt me niet één keer opgebeld. Je hebt me nooit geschreven. Drie maanden heb ik –’

‘Drie maanden?’ Driftig greep hij haar bij de armen. ‘Na alles waar we het over hadden gehad, na alles waar we op hadden gehoopt, gunde je me niet meer dan drie maanden de tijd?’

Faith had hem een heel leven gegund, maar ze had geen keus gehad. Ze keek hem in de ogen, diezelfde ogen als toen, doordringend, ongeduldig. ‘Ik wist niet eens waar je zat; zelfs dat wilde je me niet laten weten.’ Besepte hij hoe ze zich moest inspannen om haar stem rustig te doen klinken? Ze trok zich los, want het verlangen was nog even hevig als vroeger. ‘Ik was achttien en jij was weg.

‘En Tom was hier.’

Ze knikte. ‘En Tom was hier. Tien jaar, Jason, je hebt niet één keer geschreven. En nu ben je er opeens. Waarom?’

‘Dat vraag ik mezelf ook af,’ mompelde hij.